

HAT TOVÁBBI KALAND

Újra itt vagyok

A százados történelem-mániás (Somogyvári Rudolf)

Az őrmesternek pikkje volt rám (Inke Lászlóval)

Szokolov munka közben (Nagy Gábor, Szersén Gyula, Sinkovits Imre, Bitskey Tibor). (Csabaffy Attila felv.)

Csigavér! Csitítottam régi szemetesí nyugalmammal az engem alakító Harsányi Gábort, mikor elűjságolta, hogy leveleket kap: mi lesz Láng Vince további sorsa. „Folytassa Vince” – mutatja az egyik levelet. „Nehogy meghalj” – ijedezik a másik írója. „Na, most mit csinálsz, Láng Vince” – kajánkodik a harmadik. A negyedik paprikázott a leginkább fel. „Ha meghalsz, akkor is emlékezni fogunk rád!”

Hát nem! Én Láng Vince, Katica úrtól és a történelemtől végigpofozott szemetes jelentem, élek, öntudatosodom. Lassan felismerem, itt valamit tenni kell. Én mindig csak szembeütköztem. Nem lehetne szembefordulni? Mindig csak védekeztem. Nem kellene egyszer támadni? Megkísérlem az új folytatásokban hatszorosan.

Pintér József forgatókönyvíró és Wiedermann Károly rendezőm kiküld a frontra munkaszolgálatosként. Az ottani százados, akit Somogyvári Rudolf alakít, történelem-mániás. Megrendezi velünk a nándorfehérvári csatát. Az őrségnek jut a végvári vitézek szerepe, mi munkaszolgálatosok vagyunk a törökök. Az őrmester, akit Inke László alakít, talpig vértben van, lehet vagy száz-harminc kiló. Látom, vészomjat kap a gyilkolásra és épp az én véretem szomjazza. Délceg ugyan nem vagyok, de nem tudtam olyan picinyre összehúzni magam, hogy ne engem szúrjon ki... Ennek pikkje van rám.

Mégis megúszom, mert orosz partizánok rontanak a táborba, élükön, Lovas

Jancsival. Ez a Lovas Jancsi, akit Nagy Gábor alakít, törököt fog bennem, megment engem a kis szemetést és csatlakoztat a partizánmozgalomhoz. Megismerkedem Szokolov ezredessel, akinek olyan jól vág az esze és akit Sinkovits Imre alakít.

Bűvészműtatvány kell, hogy itt valaki megmeneküljön „fohászodom magamban” az első lengyelországi bevetésen, amelyet Szilágyi Tiborral együtt végzünk. Rögtön feltűnik két bűvész az úton. Elkapjuk őket. Gyors vetkőzés, gyors öltözés. Megyünk tovább, turbánban, frakkban, arab lebernyegben. Persze ez az álruha sem kockázatmentes. Mit van mit tenni, be kell mutatni egy bűvészszereszt. Én ekkor éneklek el az Egy óra múlva itt vagyok refrénű szanzont, miközben az engedetlen bűvészfrakk „játszani” kezd, levelek hullanak ki belőle és kiröpül az a bizonyos kismadár. Még szerencse, hogy a társam tudja a bűvész egyszerűget, teszem azt, embert kettéfűrészelni, meg eltüntetni.

... Puff! Minket tüntettek el. Fasiszták vártak a liftaknában és bevagoníroztak Németország felé. Mit tehetünk mi, botcsinálta bűvészek, a koncentrációs táborban? Agyvelőgyulladás szimulálunk, a baktériumháborús mérgezés jegeit produkáljuk. Ítélet: további kísérletezés céljából Berlin felé irányítanak repülőgépen.

Büszkén jelenthetem, hogy mi hajtottuk végre az első repülőgépellátást. És szállunk tovább napkelet felé. Mindenki saját nyelvén énekl a Marseillais-t. Igazi szép nemzetközi énekes passzus ez kérem, Katica úr is sírna, ha hallaná. De a dalt – ratata-tata – hirtelen félbeszakítja a

Ratáknemzetközileg félreismertetlen hangja; hiszen német jelzésű gépen menekültünk. De a velünk

Verával, végre együtt (Vencel Verával)

tartó Szokolov ezredes esze megint vág. Csodálattal nézem. Ez nem is egy ezredes! Ez egy Tizedes!

Telnek az órák, múlnak az órák. Közeledünk Budapest felé. Be kell jutni a körülzárt magyar fővárosba, hogy megtudjuk, mi az újság Pesten. Kapóra jön mindehhez két pap, akik az utolsó kenetet indulnak feladni a közelben haldokló magas rangú tisztnek. Gyors vetkőzés, gyors öltözés. Kész a kooperáció Spillerkémmelel, akit *Gyenge Árpád* alakít, s már csilingelünk is papi ruhában, lélekharanggal befelé. Sajnos a tiszt lelke érkezésünk előtt elszállt, az utolsó kenet gyors temetéssé minősül át.

Állok én, a református illetőségű Láng Vince a sírnál és kezdeném a latin anyanyelvű temetést, ha a latin nyelv az engem játszó Harsányi Gábor szájába bekívánkozna. De nem kívánkozik. Papos fancsali arcot még csak tud vágni, mibe az neki, de latinul az istennek se. Illetve, ha az istennek nem is, de Spillerkémnek talán. Spiller súgja a *Circumdederunt*, és kapisgál, komplikál, confundál a temetésben, amilyen ripacs ez a Harsányi. Szerencsére a távcsővel figyelő Szokolov — Sinkovits — észreveszi, hogy itt gyorssegély kell, oda-pörkölni a temetés közelébe, oszlatni azt az áhítatot. Azzal; — conjugatio ide — detonáció oda!

Még néhány testcsel, miközben arra gondolok, lám nem ártott szembefordulni és nyugodtan jelenthetem barátaimnak a körülzárt Budapest központjából, következhet a támadás.

Magam rohanok, hogy találkozzam végre Verával, akit *Venczel Vera* alakít, s akinek valaha azt mondtam: Egy óra múlva itt vagyok, s alig négy esztendő késéssel betartottam ígéreteimet. De ő várt reám. És én mint ex-szemetes, ex-rab, ex-pap, ex-bűvész és gyakorló partizán érkeztem. Ő töretlen hűséggel fogad, még a ruhája se gyűrődött össze, míg kivárta a happy endet. Átölelem és csak magamban dúdoló, hogy:

*„Így volt, nem így volt.
Ítéjetek magatok.
Ha nem tetszik elmegyek, de
„Egy óra múlva itt vagyok!”*

LÁNG VINCE